

Menej žiarivá budúcnosť

Prekontroloval celý výpočet ešte raz od najzložitejších diferenciálnych rovníc po triviálne prevody jednotiek. Výsledok by mal mať správne. Avšak jediné, podľa čoho si ho mohol porovnať, bol údaj z prejavu prezidenta a ten bol rovnaký, ako k čomu sa práve dorátal. Čo ho prekvapilo. Od otca bol naučený neveriť prezidentovi pri prejave ani nos medzi očami. On sám hodnovernosť prejavov vôbec nesledoval. O politiku sa nestaral. Rastislav Mezlík bol fyzik. Teda vlastne nie. Bol vojak Československej ľudovej armády a ešte minimálne najbližších trinásť rokov bude. Ale zatiaľ sa stále za fyzika považoval. Fyzika bola jeho životná vášeň. Od chvíle, keď ako šesťročný prvýkrát videl z vlaku komíny Jaslovských Bohuníc. Už vtedy sa rozhodol, že na takom mieste raz bude pracovať. A tvrdohlavo si za týmto cieľom šiel. Od základnej školy, kde bol miestny fenomén, čo vedel učivo dva ročníky dopredu, až po postgraduál na Matematicko-fyzikálnej fakulte Univerzity Komenského, kde sa pripravoval k profesii výpočtového technika reaktoru. A najhoršia chvíľa v jeho živote bola, keď mu profesor Krempašský oznamoval, že z dôvodu uzavretia jadrovej elektrárne Mochovce sa jeho odbor ruší ako nadbytočný. A bol to profesor, kto si o Mezlíkovu budúcnosť vtedy robil starosti. Pretože tabuľkové miesta pre ľudí s jeho študijným zameraním boli zúfalo obsadené, čakala by Mezlíka nejaká pozícia pomocného agrárneho robotníka. Podľa profesora jediná šanca, aby sa Mezlík tomuto vyhol a možno časom sa k vysnívanej práci dostal vďaka protekcii, bola kariéra buď v politike alebo v armáde. Mezlík síce vstúpil do strany, to bola nutnosť aby sa dostal na univerzitu, ale politika ho nijak nelákala. Na druhú stranu ešte stále nemal absolvovanú základnú vojenskú službu a armáde by sa teda aj tak nevyhol.

A tak dobrovoľne narukoval do ČSLA. Počas dôstojníckeho kurzu vytrvalo bombardoval všetkých nadriadených žiadosťami o následné pridelenie k jednotke, kde by mohol využiť svoje civilné študijné zameranie. A výsledok sa prejavil. Mezlík sa stále nevedel rozhodnúť, či v dobrom alebo zlom. Bol priradený k 1. strážnej jednotke protivzdušnej obrany štátu. K jednotke, ku ktorej sa pretláčali len ľudia s najväčšou protekciou zhora. Alebo ku ktorej sa upratovali najiniciatívnejší lojálni blbci. Strážna jednotka bol len krycí názov. Oficiálne jednotka iba strážila deaktivovanú stacionárnu radarovú stanicu, udržiavanú na náhradné diely. Nápis nad vchodom do základne hlásil „Strežíme zářivou budoucnost socialistické vlasti.“ Mezlík sa rýchlo stotožnil s interným vtípom, že základňa neslúži na stráženie, ale roznášanie žiarivej budúcnosti. V tejto základni bola totiž umiestnená pýcha ČSSR. Balistická strela s megatonovou nukleárnou hlaviciou.

Raketa typu Topol'-P bol dar od Sovietskeho zväzu. Danajský dar. Keď Chruščevské závody v roku 2052 splnili ročný plán na stopäť percent a vyprodukovali tak o jednu raketu navyše, Sovietsky zväz nemal pre túto raketu vhodnú hlavicu, a tak sa ju rozhodol v rámci deblokácie dlhu venovať svojmu spojencovi. Aj s problémom osadenia vhodnej hlavice. ČSSR sa však postavilo problému čelom, prezident Klement Husák vo svojom pamätnom prejave vyhlásil plán uskromnenia sa. „Dve hodiny denne bez elektriny od každého občana a do deseti let naše jaderné elektrárny ušetří dost materiálu na to, aby naše republika dokázala vyrobiť vlastní hlavici, hodnou tohoto nástroje míru, tak laskavě nám věnovaného našim věčným spojencem, Sovětským svazem.“ Dve hodiny denne počas desiatich rokov bol výsledok, ku ktorému sa dopočítal aj Mezlík, a preto ho tak prekvapil. Veľmi rýchlo, kvôli stenšujúcim sa zásobám, síce dve hodiny bez elektriny znamenali žiadnu elektrinu. Avšak prvého mája 2062 mohol slávnostne v katedrále Svätého Víta Pražský arcibiskup pokrstiť pýchu ČSSR menom Svätý Václav. Zhodou náhod v ten istý deň bol v kostolíku v Stupave miestnym farárom krstený Rastislav Mezlík. A ďalšia zhoda náhod ich po dvadsiatich piatich rokoch priviedla dohromady. Mezlík bol pridelený k odpaľovacio-sledovaciemu stanovisku. Kvôli racionalizácii a zefektívneniu armádnych zložiek bolo odpaľovacie stanovisko spojené aj so sledovacím. Radar na základni nebol deaktivovaný. Bol naopak jediný, ktorý si Československo počas hlbkej energetickej krízy mohlo dovoliť udržiavať funkčný. A tak Mezlíkova služba spočívala v tom, byť zavretý v malej miestnosti, kde mal na jednej strane obrazovku radaru a na druhej odpaľovací terminál rakety.

Služba na základni sa považovala za úplnú zašívareň a svojich synáčikov, ktorí sa rozhodli slúžiť vlasti, si sem upratovali špičky vedenia strany. Úplná zašívareň to však nebola. Iste nebolo treba brániť sa proti nájazdom hladných bavorov ako v pohraničí na Sudetoch, ani sa uhybať zápalným fľašiam hádzanými výtržníkmi v Podkarpatskej Rusi. No aj tu vládol prísny vojenský

poriadok. Dôvodom bol veliteľ základne plukovník Břitva. Miestna legenda bola, že jeho skutočné meno je iné a toto mu bolo pridelené armádou spolu s hodnosťou a funkciou. Pretože ak by ste mali na Břitvovi vybrať jednu charakteristickú vlastnosť, tak by ste o ňom povedali, že je ostrý. To bol jediný dôvod, prečo základňa ostala plne funkčná, utajená a bojaschopná.

A dôvod, prečo Mezlík trávil dvanásť nekonečných hodín každý deň zavretý v malej miestnosti hlboko pod zemou. Tie mu skracovala jeho milovaná fyzika. Hneď prvý deň začal kapitolu „Svätý Václav“ a zrátal si, že hlavica nemá prezidentom ohlásenú megatonu, ale len osemsto trinásť kiloton. Za predpokladu, že jej bol spravený plánovaný kobaltový tretí stupeň, o čom Mezlík dost pochyboval. Pokračoval s výpočtami, koľko energie by sa z jadrového materiálu dalo vyrobiť v jednotlivých elektrárnach v ČSSR a dnes kapitolu dokončil, keď si konečne dorátal, koľko hodín denne bez elektriny počas tých desiatich rokov bolo potrebných na ušetrenie tohto materiálu. Teraz si bude musieť nájsť k počítaniu nejaký nový objekt, pretože pred sebou má ešte trinásť rokov služby a to znamená trinásť rokov sledovania prázdnej obrazovky radaru.

Až na to, že nebola prázdna. V pravom dolnom rohu svietila bodka. Mezlík si neveriacky pretrel oči, no bodka nezmizla. Ručička radaru dokončila obrátku a bodka sa o kúsok posunula. Mezlík stále nemohol uveriť tomu, čo vidí. Posledný človekom vyrobený objekt letel nad Európou naposledy takmer pred dvadsiatimi rokmi. Čakal ďalšie štyri sekundy, kým ručička radaru spraví ešte jedno kolečko. Bodka sa znovu o kúsok posunula a v rohu sa zjavila druhá. Mezlík si prisunul bližšie tépé dvadsaťpäťku a zatočil kľukou. Netrzeplivo stískal sluchátko a stále upieral oči na obrazovku radaru. Ticho na druhej strane telefónu trvalo nekonečne dlho. Iste, službu pri ústredni má Vašek a určite si dáva oraz, ale matrac má hneď vedľa stolíka a zvonenie ho už muselo zobudiť. Len otáčky radaru Mezlíkovi ukazovali, že čaká ešte iba dvanásť sekúnd. Aby preklenul tú nekonečnú dobu, začal si predstavovať, ako sa Vašek prebúdzá, zmätene sa obzerá čo sa deje, nasrdene vstáva, robí dva kroky k stolíku, siaha po telefóne...

„Pičo, čo blbneš takhle v noci?“ ozval sa na druhej strane linky rozospätý hlas.

„Vašku, potrebujem, aby si zavolať o potvrdenie radarového kontaktu.“ vychrlil zo seba Mezlík.

„Ve dvě v noci, den po oslavách šedesátých narodenin generála Priezswaczka, hrdiny Dunajské protiofenzivy, spasitele Evropy a momentálneho otca Lešského národa? A čekáš, že tam bude někdo dost střízlivý na to, aby mi to zdvihl?“

Medzitým sa na radare zobrazili nové kontakty. Tentoraz ich bolo toľko, že takmer splývali v čiaru. Mezlíkovi skoro vypadlo sluchátko z ruky.

„Vyjeb sa na potvrdenie, vyhlás bojový poplach.“ zaškripaným hlasom povedal do telefónu.

„Si děláš prdel, ne?“

„Čatár Slezina, okamžite vyhláste bojový poplach.“ Mezlík nasadil oficiálny tón. Pár sekúnd ostalo ticho, potom Mezlík počul, ako mu v služobní zacvakol na dverách zámok a blikajúce červené svetlo nad dverami oznamovalo, že zbytkom základne sa ozýva siréna.

„Doufám, že tohle není nějaký blbý vtip.“ Slezinov hlas však naznačoval, že tomu sám neverí.

„Ja by som na tvojom mieste dúfal, že je.“ unavene mu odpovedal. Na oboch stranách telefónu bolo ticho. Mezlík nechcel zložiť. Bola to situácia o ktorej vedel, skalopevne veril, že nikdy nemôže nastať. A len vedomie, že na druhej strane telefónnej linky je živý človek, ktorý prežíva podobné pocity ako on, ho vnútorne ubezpečovalo, že táto situácia, v ktorej sa nachádza nie je zvrátený výplod jeho mysli, nahlodanej dlhými osamelými službami, ale skutočnosť. Hlavou mu hýrilo milión myšlienok, až jedna vykryštalizovala do jasného nápadu.

„Počuj, ak sa nebudeš môcť dovolať na overenie, neskúsiš sa pozrieť na Perimeter?“

Perimeter bolo obdobné stredisko v akom sedeli, ale ruské. Vďaka sústave radarov a družíc malo podstatne lepšie detekčné schopnosti. V časoch družby boli strediská prepojené a po ochladnutí vzťahov linka ostala, len sa dodržiavala nepísaná džentlmenská dohoda, že do systému druhej strany sa nelezie.

„To se nedá.“ odpovedal mu Slezina.

„Minule si to zvládl.“ narážal Mezlík na situáciu, keď sa Vaškom vrátili raz v rozšafnej nálade z vychádzky.

„Měl sem štěstí. Kdyby mi na tohle přišli, byl bych rád za anonymní kulku do týla. Navíc mě teď čeká vysvětlování Břítvovi, proč nevyhlašoval poplach on, a kopa telefonování.“ odvetil Slezina a zavesil.

Mezlík pozrel ku dverám. Automatický zámok sa odomkne až pri ukončení bojového poplachu. Do vtedy bude jediným ukazovateľom, čo sa deje vonku, obrazovka radaru. V rohu sa už nové bodky neukazovali a prvá bola teraz zhruba desať centimetrov od okraja. Zjavenie z pravého dolného rohu bolo Mezlíkovi pomerne jasné. Vojna s Islamskou ligou oficiálne nebola ani prerušená prímerím. Boje prestali kvôli vyčerpaniu zásob fosílnych palív. Takže to, čo tu nehrá, je odkiaľ zrazu arabáši zohnali palivo do lietadiel? Mezlíka prepadla zlá predtucha. Začal v hlave rýchlo počítat'. Pri veľkosti obrazovky radaru meter krát meter a mierke jedna ku štyri celá sedem milióna je tých desať centimetrov od okraja takmer päťsto kilometrov. A akokoľvek skreslené je v tejto vypätej situácii jeho vnímanie času, od prvého zjavenia nemohlo ubehnúť viac ako dve minúty. Ani najlepšia stíhačka letiaca rýchlosťou dva a pol machu, a že Islamská liga také nemala si bol viac ako istý, by neprekonalala za ten čas o moc viac ako polovicu z danej vzdialenosti. V tej chvíli Mezlíkovi došla absurdnosť jeho výpočtov. Vo vzdialenosti, v akej sú kontakty, by predsa radar objekt v letovej výške lietadiel nezachytil. Na takýto dlhý dosah bol koncipovaný len kvôli jedinej možnosti: útok medzikontinentálnymi balistickými raketami.

Mezlík mal pocit, že bude zvracať. Cena výroby takej rakety znemožňovali efektívne nasadenie inej ako nukleárnej hlavice. To, čo teraz sleduje, je začiatok apokalypsy. A hoci pozvoľný koniec európskej civilizácie už trvá cez dve dekády, toto ju definitívne pochová.

Z bláznivého popudu sa pokúsil bodky na obrazovke zrátať. Bolo ich priveľa. Vždy sa pomýlil niekde pri tridsiatej a to bola zhruba desatina celkového počtu. Skúsil si pospomínať na prednášky z dôstojníckeho kurzu. Najnovších modelov Allah Akbar nebolo vyrobených viac ako pätnásť, avšak až do ČSSR majú schopnosť doletieť aj Rodong 2, Shahab od verzie 4 a Jericho 3, ukoristené z Izraela. A je isté, že z takého počtu sa niečo ujde aj malej zemi v srdci Európy.

Myšlienkami sa vrátil k rodine. Počas vojny, než sa narodil, tak sa práve kvôli tejto možnosti rodičia presťahovali do Stupavy. Po skončení bojov sa však vrátili späť do Bratislavy. Byť v blízkosti Vajnorských kasární v časoch narastajúcich sociálnych nepokojov sa zdal byť dobrou voľbou, ale za súčasnej situácie...

Mezlík to nechápal. Doktrínu zaručeného vzájomného zničenia vždy považoval za šialenstvo. Ale fungovala vyše sto rokov. Tak prečo práve teraz, keď už niet o čo bojovať, niekto spravil Samsonovu voľbu? Rozhodol sa uvrhnúť svet do ohňa? Začal s roznášaním žiarivej budúcnosti?

Z temných úvah ho vytrhlo zvonenie telefónu. Váhavo zdvihol a zahlásil sa:

„Služba ...“ nestihol ďalej dopovedať zvyčajnú frázu.

V telefóne sa ozval krik plukovníka Břitvu: „Poručíku, jak to, že jste si dovolil vyhlásit bojovej poplach!“

„Súduh plukovník, na základe radarových kontaktov.“ odpovedal mu Mezlík.

„To máte jenom hlásit a čekat na verifikaci.“

„Súduh plukovník, podľa údajov na radare ide buď o rozsiahly nepriateľský útok s medzikontinentálnymi balistickými raketami, alebo závažnú sabotáž nášho zariadenia. Oba prípady ma vyhláseniu bopo oprávnujú.“

Medzitým na radare sa zobrazili ďalšie tri tucty bodiek. Tentoraz ale kúsok hore od stredu. Mezlíka zamrazilo pri srdci. Akúkoľvek malú nádej, že môže ísť o omyl, že útok nie je skutočný, tieto bodky úplne pochovali. Bolo to rovnaké definitívne potvrdenie, akým by bol verifikačný telefonát.

„Slezina zrovna volá do Gliwic, a jestli vám tam ten kontakt nepotvrdí, budete rovnou před popravčí četú!“ Břitvove hrozby Mezlíkovi teraz prišli nejak oveľa menej desivé. Zlomeným hlasom odpovedal:

„To nebude problém súduh plukovník, Poliaci zrovna zahájili masívnu odvetu.“

„Pro smilování Boží.“ Slovné spojenie Mezlíka prekvapilo. Břitva bol zo starej školy, spred nástupu kléro-socialistickej doktríny, a teda zarytý ateista. Na druhej strane linky zavládla chvíľka ticha.

Potom bolo počuť, ako plukovník kričí rozkazy: „Slezina, okamžite mi prichystejte rudý telefon. Mezlík, pripravte raketu k odpálení.“

„Súduh plukovník, viete predsa, že bez kódov to nejde.“

„Jdte na to skrz funkční testy, vole! Než dostanu kódy, chci, abyste měl nastavený cíl, otevřený silo, odjištěné svorky a čekal s prstem na spoušti.“ Břítva zavesil.

Mezlíkova duchapřítomnost' překvapila. Doteraz ho pokladal len za typický zelený mozog, schopný, ak ide o buzerovanie podriadených, ale inak nie moc bystrý. Funkčnost' jednotlivých systémov sa kontrolovala dva krát do týždňa, ale že by sa dala použiť k urýchleniu priprav k odpalu, ho teda nenapadlo.

Začal s postupom, ktorý mal tvrdo nadrilovaný z prvého mesiaca u jednotky. Od obrazovky radaru, na ktorej letným pohľadom zbadal ďalšie bodky, naznačujúce odvetný úder z Nemecka a Británie, sa otočil k terminálu riadenia streľby. Zadal osobný kód. Zo žiadosti o overovací kód prešiel do testového menu. Otvoril veko sila. Zo stolíka služby vytiahol knižočku s predvybratými cieľmi. Naťukal súradnice prvého. Ciele boli rozdelené ešte počas vojny. Na československú raketu pripadol Zanja. Mezlík o ňom vedel len, že je to provinčné mesto v bývalom Iráne, má zhruba štvrt' milióna obyvateľov a za cieľ bolo vybrané kvôli výskumným laboratóriám štyroch miestnych univerzít a chemickej továrni. A doma mali odtiaľ ručne tkaný koberec po prababičke, ktorá ho tam kúpila na dovolenke v časoch, keď sa ešte dalo po svete cestovať. Rodičia ho mali zavesený v spálni na stene ako tapisériu. Nikomu z rodiny sa v podstate nepáčilo. Nechávali si ho len ako rezervu, hodnotnú vec, ktorá sa v stave núdze speňaží. Najviac ho na ňom udivovalo množstvo vynaloženej práce. Dva roky viazania miliardy uzlíkov v ňom vzbudzovalo obdiv k ženám, ktoré koberec vytvorili.

Prekontroloval snímače jednotlivých okruhov na rakete a po potvrdení, že je stopercentne funkčná, odistil stabilizačné svorky. Tým vyčerpal všetky možnosti, ako pripraviť raketu k odpalu bez zadania kódov. Otočil sa k obrazovke radaru. Stovky bodiek sa k sebe približovali. Každá z nich je ničivý nástroj, aký zrovna prichystal na vychrílenie zo sila. Každá z nich vymaže z mapy nejaký Zanja. Zničí nejaký koberec zavesený v spálni. Alebo ženu, ktorá ho tkala.

Na zazvonenie telefónu takmer nereagoval. Keď si uvedomil, že zvoní, rýchlo zdvihol a zahlásil sa.

„Všecko je úplně v piči.“ ozval sa na druhej strane Vaškov zničený hlas.

„Čo? Nedostali sme kódy?“ nechápavo sa spýtal Mezlík.

„Jaké kódy?“ naopak nerozumel Slezina. Hneď si však zrejme uvedomil, že každý myslel na niečo iné a vysvetľoval: „Ne, Břítva nemůže na genštábu sehnat nikoho s vyšší šarží než kapitán. Já jsem se podíval na Perimetr, když byl čas.“

„A?“ Mezlík horel nedočkavosťou.

„Všecko je úplně v piči. Odpálili to všichni.“ vrazil trasľavým hlasom.

„Kto všetci?“

„Úplně všichni, kurva. Arabáši, Američani, Číňani, Rusové, Indové... Dokonce i zkurvená Jihoafrická republika. Perimetr má vypočítané trajektorie pro dva tisíce čtyřista sedmdesát tři střel, které jsou teď ve vzduchu.“ Slezinov hlas znel, ako by sa mal každú chvíľu rozplakať. Mezlík nevedel, čo na to povedať. Chvíľu ostalo ticho. Potom Slezina pokračoval:

„Osm je určených pro nás.“

Mezlík zhlboka vydýchol. Hoci tam niekde v hlave to vedel, toto rozhodne bola informácia, ktorú nechcel počuť nahlas. Roj bodiek na radare sa už rozprestrel, ale k stredu ich stále mierila takmer štvrtina. Doteraz sa utiechal, že môžu zhasnúť skôr. Alebo letieť ďalej. Teraz vedel, že osem skôr nezhasne. Ani ďalej nepoletí. Prinesú žiarivú budúcnosť priamo k nemu domov. Začal dumieť, ktorých osem bodiek je určených pre nich. A kde dopadnú. V duchu začal počítať, ktorých osem cieľov v ČSSR je najvýznamnejších. Ktoré sú z vojenského, strategického, logistického alebo akéhokoľvek iného hľadiska vhodné na zničenie. A kto z jeho blízkych býva na mieste tak významnom ako... ako je napríklad Zanja, kde je chemická továreň, štyri univerzity s laboratóriami a kde sa tkajú koberce.

Mlčky stískal sluchátko a tupo hľadel do obrazovky radaru. Bodka, ktorá sa zjavila prvá, zhasla. Prvý Zanzan vymazaný z mapy.

„A už padajú.“ šepol do slúchadla.

„Kde?“ zaúpel na druhej druhej strane Slezina.

„Neviem... počkaj.“ Mezlík vytiahol zo zásuvky fóliu. Dvanásť hodinové smeny si krátil každý ako vedel, a kým on bol fyzik, poručík Novotný z druhej smeny mal v záľube kartografiu. Zásuvka bola plná fólií v rozmeroch obrazovky radaru, pokreslených geografickými údajmi.

Mezlík priložil fóliu k obrazovke a pozrel sa na miesto, kde bodka zhasla.

„Varna.“ zahlásil do telefónu.

„Tam je pochovaný dēda.“ smutne spomínal Vašek „Ten trouba se tak nechal zblbnout Priezswaczem, že se dobrovolně přihlásil ke krytí zadního voje při prvním ústupu. Byli jsme tam jednou na jeho hrobě. Hřbitov je snad větší než samotné město. Arabášům to tam asi padlo omylem. Město bylo za války téměř vyhlazené, ani v okolí není žádný vojenský cíl.“ V pozadí zaznel hlas plukovníka Břitvu a Vašek položil.

Mezlík zadumane pozeral na obrazovku. Varna. Jeho dedo bol tiež veterán. Tiež bol vo Varne. Len neskôr, keď ju Priezswaczek oslobodzoval. O miestnych obyvateľoch sa nikdy nevyjadril inak ako o špinavých cigánoch, ktorí si toľké obete k oslobodeniu ani nezaslúžili. Ale zaslúžili si takýto koniec? Žiarivú budúcnosť?

Tá medzitým prišla aj do ďalších miest. Bodky na radare začali rednúť. Mezlík sa zamyslel, akú chemickú továreň, alebo koľko univerzít s výskumnými laboratóriami tak mohlo byť v Plovdive, Aténach, Konstante, Tirane či Bukurešti. V tom sa mu vybavili posledné Vaškové slová. „A ani v okolí není žádný vojenský cíl.“ Jediný významnejší vojenský cieľ medzi týmito mestami, aj ak by bral širšie okolie kvôli malému rozlíšeniu zobrazenia na radare, bol Pireus. A aj ten bol počas vojny ťažko poškodený a na opravu sa dodnes nenašli prostriedky. Mezlíka pochytila zlá predtucha. Ďalšia zhasnutá bodka ju potvrdzovala. Belehrad. Ale to nedávalo zmysel. Dôkladne si prekontroloval či má dobre nastavenú fóliu. Mal. Ich základňa presne vycentrovaná v strede, okraje na desatinu milimetra zafixované v rohoch. A medzitým ďalšie zhasnuté bodky nad Temešvárom a Segedínom. Islamská liga ničila veľké mestá. Absolútne v nesúlade so základnými poučkami a všetkými naplánovanými scenármi vedenia finálnej vojny, ktoré do neho hustili v dôstojníckom kurze. Rakety prvého sledu majú ničiť vojenské zariadenia a znemožniť tak súperovi vedenie druhého sledu. Presne vo filozofii „síce sa vzájomne zničíme, ale my vás aj tak o trochu viac.“ Táto taktika však Mezlíka uvrhla do depresie. Kým doteraz si mohol z rôznych dôvodov Bratislavu ako vojenský cieľ posúvať na deviate miesto a klamať sa, že jeho najbližší budú v poriadku, tretie najväčšie mesto ČSSR pri vyhladzovacej vojne sa skaze nevyhne. Určite nie pri ôsmych raketách a protiletectvej obrane zredukovanej na delostrelectvo. Jeho rodinu čaká žiarivá budúcnosť. Mamu, otca, brata. Dokonca aj perzský koberec v spálni. Nejaký právnik ženy, ktorá ho tkala, im poslal menej pekný výtvar blízkeho východu. A Mezlík si uvedomil, že ani nemá chuť sa mu za to pomstiť. Vedel, že ani on svojej žiarivej budúcnosti neunikne. Bodky na radare, ktoré sa vzájomne približovali, niesli dosť žiarivej budúcnosti pre každého.

A hoci jeho rodina umrie, je veľmi pravdepodobné, že to bude smrť rýchla a bezbolestná. Keďže ani on ešte nedostal kódy k odpalu, určite nebol ani vyhlásený poplach pre civilné obyvateľstvo. Jeho blízky pokojne spia. Netušia, že obrazovkou radaru sa k nim približuje bodka nesúca záhubu. Umrú pokojne v spánku. Rodina jeho náprotivku také šťastie mať nebude. Kvôli časovému posunu a tomu, že on odpaľuje raketu neskôr, v Zanzane už bude ráno. Z minaretu sa bude ozývať hlas zvolávajúci ľudí k modlitbe. Budú v uliciach, keď priletí raketa. Mezlík vedel, v akom stave je protiatómový kryt, budovaný v Bratislavskom metre a nepochyboval o tom, že v Zanzane na tom budú obdobne. Pred skazou bomby, ktorú vypustí on, nebude úkrytu. Kto prežije ničivý výbuch o sile osemsto trinásť kiloton trinitrotoulénu, bude ožiarený spadom vyprodukovaným kobaltovým plášťom. Žiarivá budúcnosť aká zrovna postihla Bratislavu.

Mezlík so slzami v očiach pozeral na miesto, kde zhasla bodka. Mama. Otec. Brat. V duši cítil prázdnu dieru a opustila ho chuť žiť. Strhol z obrazovky fóliu a hodil ju na zem. Z

rozprestretého vejára bodiek k stredu už mierila len jedna. Mezlík napäto čakal, kým o pár sekúnd ukončí jeho osud. Zostávala len o jednu otáčku radaru ďaleko. Pár sekúnd a ... nič sa nestalo. Mezlík sklamane vydýchol. Bodka zhasla o dve otáčky neskôr. Aj bez fólie Mezlík vedel, že na tom mieste bola Praha. Tisíce mŕtvych ľudí, ale on prežil. Aby mohol splniť svoju povinnosť. Zabiť tisíce iných ľudí. Ľudí, ktorí za nič nemohli. Rovnako ako obyvatelia Prahy. Rovnako ako obyvatelia Bratislavy. Rovnako ako jeho rodina. Mezlíkovi ich prišlo ľúto. Všetkých. Tých, ktorí to už mali za sebou, aj tých, ktorí mali svoju žiarivú budúcnosť ešte len na ceste.

Na radare sa zjavili nové bodky. Mezlík nasrdene pozeral, že aj žabožrúti, na ktorých vojenskú neschopnosť počúval vtipy od kedy vstúpil do armády, sa zmohli skôr k odвете ako slávna Československá ľudová armáda. Potom sa za túto myšlienku zahanbil. Aký zmysel má národná hrdosť, keď ide o vyhladzovanie ľudstva? A chce sa aj on na ňom podieľať?

Pasívne sledoval zhasínajúce bodky na radare a bol rád, že strhol fóliu. Bol vďačný za nevedomosť kde a koľko ľudí v danom okamihu zachvátila skaza a smrť. Vytiahol si zo stolíka znovu svoje výpočty a začal si ich dôkladne stále dookola kontrolovať. Možno sa predsa len pomýlil. Možno si naozaj dvadsať miliónov obyvateľov ČSSR nemuselo odopierať dve hodiny denne po desať rokov elektrinu, aby mohla vzniknúť hlavica zabijúca štvrt' milióna iných ľudí v jedinom okamihu.

Telefón v podstate zdvihnúť ani nechcel. Bol to len vypestovaný reflex na zazvonenie. Keď už mal sluchátko v ruke zahlásil sa:

„Služba opaľovacio-sledovacieho stanoviska, poručík Mezlík. Príjem.“

„Doufám, že máte raketu nachystanou. Dostali jsme kódy, připravte se k odpalu.“ na druhej strane sa ozval hlas plukovníka Břitvu.

„Takže Praha nebola zničená?“ s úľavou sa opýtal Mezlík. Na okamih sa nadiejal, že niekde na zobrazení radaru sa stala chyba. Že všetky tie bodky zhasli len tak. Že jeho rodina žije.

„Po tom vám je kulový!“ rozladene ho okríkol Břitva „Máte se starat o svůj úkol!“

Chvilu ostalo ticho, potom Břitva pokračoval „Ale když už to musíte vědet, tak byla. Je to vizuálně potvrzeno. Padlo celé nejvyšší vedení armády, strany i státu. A taky se nedá spojit s Hlavní správou pozemních vojsk v Bratislavě. Tyhle kódy jsou od velitele třetí divize pé vé ó es v Žatci a jsou jediné, co se daly sehnat. Tak si dávejte kurva bacha, abyste je zadal správně.“

„Rozumiem.“ odvetil Mezlík a ovládla ho nová vlna depresie.

Mechanicky opakoval po Břitvovi nadiktované písmená a čísla, a potom ich naťukával do opaľovacieho terminálu. Myslel pritom na Zanjana. Mužov, schádzajúcich sa k modlitbe. Ženy, začínajúce tkať koberce. Mládež, usadajúcu do lavíc na jednej z univerzít, kde im profesor Krempašský oznámi, že ich študijný odbor bol zrušený kvôli uzavretiu elektrárne. Štvrt' milióna ľudí, žijúcich si svoj bežný život, ktorým on pošle žiarivú budúcnosť. Ktorých on všetkých zabije v jedinom okamihu.

„Povoluji odpal.“ len zahmlene vnímal hlas plukovníka Břitvu v sluchátku. No v Mezlíkovi dozrelo rozhodnutie.

„Ja to neodpálím.“ povedal.

„Cože?!“ plukovníkov výkrik ho prebral z letargie.

„Ja to neodpálím.“ zopakoval rozhodnejším hlasom.

„Ty idiote, pořádně mě teď poslouchej ...“ Mezlík vytrhol sluchátko z telefónu. Už prekročil Rubikon a svoje rozhodnutie nezmení. Vedel, že Břitva teraz nemá čo spraviť. Cez pancierové dvere sa k nemu nedostane. A na odomknutie by musel zrušiť bojový poplach, ale tým by zrušil aj platnosť kódov. Mezlík spravil svoje životné rozhodnutie a to bude platiť. Životné doslova. Či už sa Břitva rozhodne zrušiť poplach alebo nie, jeho čaká smrť. Buď smädom a hladom v tejto kobke alebo guľka od Břitvu. Ale to už mu bolo jedno. On sa už rozhodol a pevne veril, že jeho rozhodnutie je správne. Zaistil stabilizačné svorky rakety a uzavrel veko sila. Sadol si na stoličku k obrazovke radaru. Väčšina bodiek bola už znova len v pravom dolnom rohu. Prvé dejstvo apokalypsy dokonané, druhé začína. Len v ňom chýba jedna časť. Jeho časť. Kvôli jeho rozhodnutiu bude jedno mesto z ničivej plúšte vynechané.

Vďaka nemu obyvateľov Zanjana čaká menej žiarivá budúcnosť.